

Epoca de Aur

REVISTĂ · DE · FAPT · SPE-
RANȚĂ · ȘI · CONVINȘERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Duminecă 15 Iulie 1928·
Volumul II. ✦ Numărul 14*

*Apare tot a doua Duminecă
în Cluj, Strada Nicolae
Filipescu nr-ul 10 * * * **

Abonamente: pe un an 75 lei, pe
jum. an 40 lei, Exemplarul 3 lei.
In America pe an \$ 1,00. Ex. 5 cents

Vol. II. Duminecă, 15 Iulie 1923. No. 14.

CONȚINUTUL „EPOCEI de AUR”

POLITICE ȘI SOCIALE

<i>Viitorul Europei</i>	205
<i>Baljocorirea Creștinătății nu a Creștinismului</i>	205
<i>In București sau Budapesta?</i>	206
<i>O Sen'ință</i>	206

CULTURĂ ȘI EDUOȚIONALE

<i>Mersul Culturii la noi</i>	203
<i>După Război</i>	204
<i>Stelele (vers)</i>	209

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

<i>Câtă energie electrică să consumă pe an</i>	208
<i>O nouă invenție Medicală</i>	208
<i>Influența excitanțelor asupra vegetației</i>	209
<i>Protecțiunea Timpanului</i>	209
<i>O nouă expediție pe Everest</i>	209

ORONICA MEDICALĂ

<i>Leșinul</i>	210
<i>Asfixie sau înăbușire</i>	210
<i>Ingropat de viu la surpări de ziduri</i>	210
<i>Epilepsie</i>	210
<i>Dureri de dinți și de cap</i>	210

OAMENI, IDEI ȘI FAPTE

<i>Americanii au declarat război . . . cerceilor</i>	211
<i>Un primar de 14 ani la New-York</i>	211
<i>La ce vârstă au murit compozitorii celebrii</i>	211
<i>Moștenitori nenorocoși</i>	211
<i>„Refacerea Lumii” și Anglia</i>	212
<i>Imer A. Eduard</i>	212

OGLINDA LUMII

<i>Criminalitate în marile orașe</i>	213
<i>Un ziar tipărit în largul mării</i>	216
<i>Einstein în Mexic</i>	213
<i>Nou sistem de execuție a celor condamnați</i>	213

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

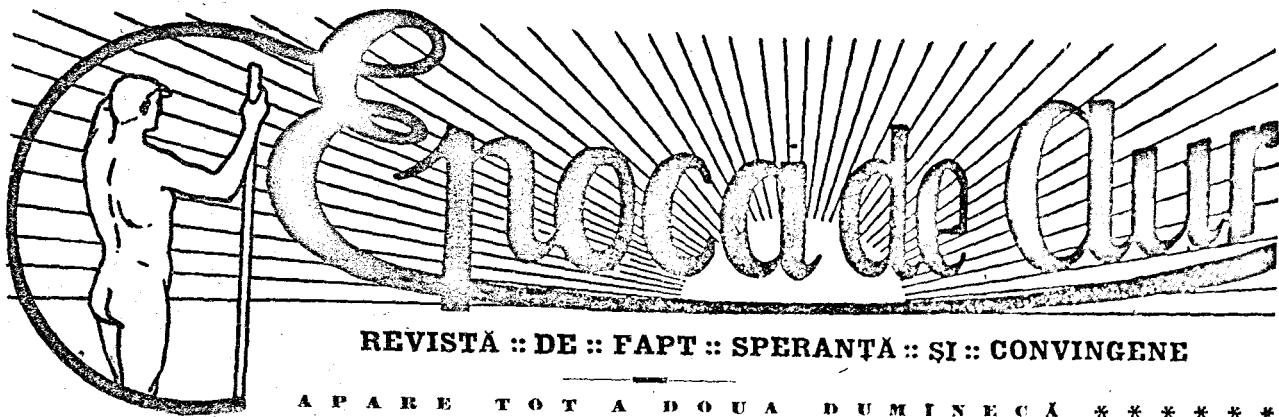
<i>Ce cere Dumnezeu dela noi</i>	214
<i>Simplă dreptate — nimic mai mult</i>	215
<i>Cu preț ați fost răscumpărați</i>	216

Apare tot a doua Duminică în Cluj,
Strada N. Filipescu 10. — Telefon 4-46.

Redactor J. B. Sima

Abonamente: pe un an 75 lei,
pe jumătate de an 40 lei.
Numeri singuratici 3 lei exemplarul.
In America: pe un an 1 dolar.
Numeri singuratici 5 cents exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
facă pe adresa „Epoca de Aur”
Strada N. Filipescu 10. . . . Cluj

Epoca de Aur

REVISTĂ :: DE :: FAPT :: SPERANȚĂ :: ȘI :: CONVINȘINE

A P A R E T O T A D O U A D U M I N E C Ă * * * * *

Vol. II.

Duminică 15 Iulie 1923.

No. 11.

MERSUL CULTURII LA NOI

VALORILE se schimbă neîncetat; dacă erii forța unui popor se datora numărului soldaților săi, azi din contră se datorește mai mult gradului de cultură la care s'a ridicat, iar prestigiul îi isvorăște din aportul pe care l-a adus civilizației omenеști.

Noi am trăit veacuri despărțiți de civilizația Apusului, apărându-ne „sărăcia, nevoile și neamul.” Imprejurări speciale cari au dominat viața politică a Răsăritului, ni-au împiedecat dela un contact intelectual mai strâns cu cultura apuseană, aproape până în secolul trecut. Această stare de lucruri a ținut masa poporului multă vreme în o crasă ignoranță, împiedecându-se astfel posibilitatea dezvoltării tuturor calităților, însușirilor noastre sufletești.

Răspândirea culturii în masele poporului începe să fie recunoscută în Apus, ca o necesitate de întărire a existenței naționale, tot numai în secolul trecut. Până atunci nici un Stat nu recunoștea ca o primă datorie: instruirea cetățenilor săi, — astăzi se călăuzesc toate străduințele tocmai spre această ridicare a masei poporului.

Înălțarea nivelului cultural al satelor o poate tot așa de însemnată ca și ridicarea nivelului lor economic, acestea două complectându-se una pe alta. Răspândirea cât mai intensă a culturii în sânul poporului sporește capacitatea productivă a sa, căci unei transformări de mentalitate îi urmează repede și schimbări materiale. Astăzi mai ales în urma împroprietăririi țaranului, în urma votului universal care crează din el o forță de respectat, se impune o cât mai întinsă propagandă culturală la sate. Numai dacă vom preceda astfel vom putea porni la întemeierea temeinică a unei clase numeroase și viguroase de mici proprietari agricoli, cari să poată trăi independent și îndeajuns de înestulați pentru a putea susține o familie cât de numeroasă și a da po-

sibilitatea celor cu însușiri mai alese dintre ei, să se ridice.

În această direcție s'a început o campanie de ridicare de școale la sate și după rezultatele obținute până acuma putem nădăjdui că, poporul, clasa țărănească, în viitor va putea avea un suflet unitar, conștient de valoarea și menirea sa și mai ales se va vedea un puternic păstrător al tradițiilor naționale. În adevăr tradițiile naționale reprezintă una din principalele elemente cari fixează sufletul unui popor. Fără ele fiecare generație va trebui, să reînceapă în un mod penibil, căutarea a noi călăuze spre ași orienta conduita lor.

În rezumat răspândirea culturii la sate va fi un puternic progres democratic, căci acesta constă în tendința de ridicare a mulțimei la un nivel intelectual înaintat. Acesta e drumul și rostul culturii la sate și care astăzi ne face să fim optimiști.

Dar un pas înainte.

Satele se împacă cu o cultură limitată, însă orașele nu. Oamenii de aci nu se pot mărgini numai la cunoștințele câștigate în școală, ei ei vor să și-le desăvârșească neîncetat.

Întreagă țara își pune întrebarea cum, când astăzi ne stăpânește tirania valutei? Stai în fața vitrinei unei librării, te atrage un titlu sugestiv, bănuiești ceva nou și atrăgător... dar ești silit să treci înainte din cauza prețului enorm al cărților. Cauți să te duci la bibliotecă, acelaș lucru. Lipsa de fonduri, face ca ele să nu mai fie în curent cu publicațiile literare și științifice cum erau înainte de război. Așa că generația de azi, oamenii de mâine sunt împiedecați din cauze materiale dela un contact, dela o apropiere cu cultura, fără ca să se fi găsit împotriva acestei stări triste și îngrijorătoare vre-un remediu. Ci totuș adevărul e că de mic, trebuie relevat. Acum nu de mult s'a luat ini-

tiativa de către mai multe reviste literare, alcătuirea unor turneuri literare. Ideia s'a transformat în faptă, și încă, cu mult succes. Au mers scriitorii noștri, în orașe, în târguri vechi, purtând pretutindeni faclia gândului curat și înțelept, truda nefiindu-le zadarnică. Au găsit acolo oameni cari le urmăreau scrisul lor, au găsit acolo mult avânt spre o cât mai intensă viață sufletească, un cult puternic pentru cultura noastră națională, care nu se manifestă așa cum ar trebui, poate și din cauza nepăsării oficialităților.

Și'n privința asta să spunem și noi un cuvânt.

Cultura unui popor, creația specifică a sufletului său, nu trebuie să rămâie izolată, ci trebuie să ia contact cu celelalte culturi străine spre a da fermenti noi de progres, și mai ales trebuie arătată tuturor spre a arăta puterea de creațiune a acelui popor. Cultura noastră e destul de înaintată, am adus destule contribuții culturale omenești, dar pe care nu le putem valorifica în fața străinătății din cauza nepăsării oficialităților chemate să lucreze în acest scop. Am fost invitați de străini să trimitem operele noastre, naționale, la marile expoziții internaționale, cu excepția a câtorva cazuri reduse, noi n'am

fost reprezentați de loc, ca și cum noi n'am exista.

Se desorientează lumea în stupide agitații politice și nu se arată nici un interes pentru propășirea culturii în sânul orașelor.

Ne place să ne etalăm cu vorbe sgomotoase și umflate însușirile noastre pe cari le bănuim că zac ascunse dar pentru a căror scoatere la iveală nu ne îngrijim de loc, sau prea puțin.

Astfel că dacă **inceputul** zorilor culturii la sate ne îndritue să fim optimiști, **propășirea** culturii noastre la orașe nu ne încântă de loc.

Viața sufletului în aceste locuri e amenințată să dispară, învingând aproape în toate părțile materia efemeră. E nevoie deci cât mai curând de o trezire la viața spirituală cât mai curând, cât mai putem ajuta ceva, căci altfel ne înstrăinăm de cei de jos. Să nu așteptăm totul dela Stat. Mai ales acum când conducătorii Statului nu isbutesc — ori câtă bunăvoință ar avea — să clădească în un interval scurt consolidarea țării, e de datoria fiecărui cetățean conștient de datoriile sale să sprijine efectiv și chiar să înlocuească unde e posibil, intervenția și ajutorul statului. La lucru și la fapte deci.

A. P.

DUPĂ RĂȘBOIU

Gânduri și idei streine.

DUPĂ ATĂTEA aniversări și centenare din timpul din urmă, în sfârșit va veni și aniversarea izbuenirii celui mai crâncen războiu. Ne mai separă de această dată, abia câteva anotimpuri. Cum va fi sărbătorită aceasta aniversare, în vara anului 1924, din partea tuturor popoarelor, cari au săngerat și cari n'au săngerat, începând din 1914, nu ne putem da seama. Anume concluzii, constatări și bilanșuri însă, atât din punct de vedere material cât și spiritual, de sigur nu vor lipsi.

Găsesc foarte interesante, din acest punct de vedere, reflexiunile lui Alexander Bernat (fost profesor de filozofie la Universitatea din Budapesta), aruncate în public încă la 1914, cu câteva luni dela izbuenirea războiului.

Le transcriu întocmai: „Poate fi războiul un educator național? La educația unei națiuni contribuiesc tradițiunile, biserica, școala. Dar aceștia sunt tot atâția factori umani și simpatici, cari efectuează educația unei națiuni prin răbdare și timp. Războiul e brusc, neașteptat, violent și brutal. Cum poate contribui la educație prin prăpădurile, vărsările de sânge și stângerile de generații întregi, ce lasă pe urma sa? E adevărat că prin războiu ne apropiem mai mult unii de alții, savățăm cumpăt — dar la acest lucru e nevoie de războiu? Războiul câștigat în-

gâmfează, războiul pierdut provoacă o nouă înarmare. Nici una dintre aceste nu aduce cu sine educație, îndreptare, nobilitare. Și totuși aceste nu pot rămânea. Trebuiau aceste înainte de războiu, când viața națională o distrugeau atâtea rele lăuntrice: cult exagerat față de tot ce-i strein, neglijarea propriului eu, lux destrăbălat, etc.

Pentru ca să înțelegem cum putem aștepta din partea războiului o influință purificatoare, trebuie să ne coborim până la izvorul ideilor, cari au sguduit veacul nostru.

Veacul al XVII-lea, a fost veacul ipotezelor și al teoriilor feliurite. Matematica, astronomia și fizica sunt pe întâiul plan a acestui veac. Bacon, Descartes și Spinoza sunt fericiți în a descoperi oceanul științei. Veacul care urmează e veacul luminii, fiindcă popularizează și împrăștie știința. Sufere însă de un defect: gândirea, cari nu se poate traduce în fapte, lipsindu-i puterea de voință necesară. Veacul al XIX e veacul de înflorire a voinței în fapte și întreprinderi . . .

Care va fi caracteristica veacului nostru? În trecut voința a fost prea mult forțată. Ea are nevoie de-o răsuflare. Și va avea-o. *Trebuie să se întărească simțul moral.* Moralitatea a degenerat încă din veacul al XIX-lea. Liberalismul

vieții economice, febrilitatea vieții politice, cari au cutezat să distingă între cinstea personală și cea politică, inconștiința nemai auzită a politicii internaționale, care sfîntește înșelăciunea și minciuna — toate aceste aparențe sunt semnele palpabile ale corupției în care ne găsim. Otrava a intrat în vinele vieții națiunilor. Individualismul nu concede nimic comunității, vrea totul pentru sine. Cât cinism, câtă corupție, cât egoism scandalos!

Cea mai frumoasă problemă a veacului nostru de după războiu va fi moralizarea voinței pe toate terenurile. Problema pare grea, dar nu-i imposibilă. Va veni renesansul vieții morale...

Cea mai mare piedecă e datina. De aceasta ne scăpăm mai cu greu. Războiul însă o biruște și pe aceasta. În fața lui cade masea nimicimii vieții. Strigătul lui ne sguodește din somn. Cine a avut parte din el în orice formă, acela se îndreaptă și se purifică. Egoismul își rostește el însuși judecata.

... Am păcătuit mult în școală și în viață deopotrivă. Va trebui să ne îndreptăm greșelile. Va trebui să ne străformăm școlile nu numai în ateliere de știință, ci și în case de educație morală. Poate aceasta e o utopie. Fără utopii nu există progres. Și noi avem datorința noastră mutată de-a crede în progres." I. M.

V I I T O R U L E U R O P E I

— Ancheta unei reviste elvețiene —

LA „Revue de Geneve“ s'a adresat mai multor personalități spre a afla părerea lor asupra viitorului Europei. Este de dorit ca ancheta să aibă un rezultat, fără, natural, să fim prea mult convinși.

Revista Elvețiană a preferat să nu se adreseze oamenilor politici, ci numai câtorva literați din diferite țări.

Poetul Andre Gide, profită de chestiunea ce i s'a adresat, ca să povestească o interesantă conversațiune cu un chinez. Chinezul aceasta a expus marea deosebire dintre Europa și China. „China — cel puțin până în timpul din urmă — a preferat stagnarea în repaus, pe când Europa ia asupra ei toate oboșelile unei activități febrile pentru progres.“ Și ceea ce surprinde pe chinezul nostru în cazul nostru — un caz foarte grav, după părerea sa — este contrastul dintre febrilitatea aceasta, care consumă Europa și principiile celei mai însemnate religii a Europei, a creștinismului, cari propovăduiesc renunțarea și desprețuirea unei culturi, pentru care Europa jertfește totul. În general aceasta este și părerea lui Gide, deși face câteva corectări părerii chinezului.

Este adevărat adaugă el, că tradițiunea elenă continuă în Europa sub forma creștinismului, însă tot nu este moștenirea culturii antice, care aduce atâtea suferinți pe capul nostru, ci din potrivă barbaria, care este veșnicul dușman al rațiunii. Rațiunea nu recomandă nici convulsivitatea vulcanică de azi, nici letargia de după zidul chinezesc. Chinezul vede bine, dar în contururi prea mari. Andre Gide însuși anunță „sfârșitul unei lumi“ fără să poată spune care altă lume o va înlocui.

Romancierul rus Moreikowsky procește și el nenorociri și catastrofe de tot felul. El asigură că bolșevicii nu sunt fiii Rusiei ci ai Europei întregi. Natural germenele acestei boli nu se poate desvolta decât pe un teren favorabil, și evenimentele arată că germenele acesta și-a găsit mediul [Spre ruina lui proprie. — N. R.]

Rectorul universității din Salamanca, Miguel de Unanuma, spune că o renaștere religioasă, mai exact o renaștere creștină mai poate salva civilizațiunea occidentală. Chiar acum a apărut o traducere franceză a cărții sale „Sințul tragic al vieții“ și în răspunsul său, savantul spaniol trimite la lucrarea aceasta. El aprobă în cartea sa jefuirea Romei ordonată de Carol V., ca o dreaptă pedeapsă pentru Renașterea, care împreună cu Reforma și revoluțiunea franceză, însemnează pentru el o incarnațiune a lui Anti-Christ. Într-un misticism religios și convins Don Miguel Unanumo nu mai așteaptă ceva decât dela reinvierea evului mediu fără cea mai mică restricțiune.

China — bolșevism — eval mediu, plăcute precizeri, ce află europeanul îngrijat, din răspunsurile de până acum asupra viitorului Europei. Tabloul viitorului Europei se arată trist, ori care ar fi forma pe care ar lua-o după acești trei prezicători. Și în orice caz, nici o rază de speranță. Europa trebuie să înceteze a fi Europa, dacă vrea sau poate să mai existe.

Batjocorirea Creștinătății — nu a Creștinismului

Dar Chinezul are dreptate. El nu poate împăca barbariile europenilor cu principiile lor creștine. Constatarea chinezului că religiunea creștină disprețuiește cultura și civilizațiunea, esto atât de adevărată încât ne bagă capul în pulbere de rușine, că aceasta trebuie să vie tocmai dela un chinez! Unde sunt marii noștri Apostoli creștini? Unde sunt cei 250.000 de preoți ai Creștinătății din Europa, și cei 200.000 ai celei din America? S'au îndepărtat ei într'atăta dela D-zeu, dela Christos, dela Biblie, dela principiile mari creștine, dela adevărata religie, încât nu mai văd izbitoarea contradicție dintre aceștia și viața și faptele popoarelor lor respective?

Răspunsul, oricât de trist se pare, trebuie să fie că da. În toți acești nouă ani din 1914 încoace, cari au fost anii barbariei celei mai negre

din istoria omenirii, nu a eșit un singur glas din marile Temple ale Creștinismului sau Creștinătății care să protesteze în contra turbatului măcel de ființe omenști, care s'a săvârșit în numele Creștinismului și al civilizațiunii.

Dacă preoții tuturor națiunilor din lumea întreagă, se ridicau cu un glas împotriva războiului, și refuzau hotărât a se pune în slujba lui, credeți că el s'a fi produs, sau dacă ar fi izbucnit, să fie ajuns atât de departe? Credeți că refuzul lor ar fi rămas fără efect asupra unei lumi înnebunite de prea multe arme, prea multe tunuri, prea multe magazii cu praf de pușcă, prea multe explosive de distrugere a vieții omenști și a averii ei? Credeți că politicieni rătașiți ar fi fost în stare să pună lumea în haosul și mizeria de astăzi, fără concursul preoțimei? Noi nu credem. Un jumătate de milion de factori însemnați ai omeniei, cum sunt preoții, îmbrăcați cu armele luminii, a adevărului, cu principiile dreptății, a iubirii de aproapele, cu Biblia, în numele lui Dumnezeu, a lui Christos, a Creștinismului, și al civilizațiunii, ar fi fost un zid pe care nici cele mai puternice tunuri ale lui Hindenburg nu l-ar fi putut sparge, și în fața cărui politicieni și militari ar fi stat neputincioși. Dela altarele și de pe anvoanele Creștinătății trebuia să se vestezească și nimicească orice influență, orice aplecare spre barbarie, ucideri și războaie.

Să înțelege, că dacă preoții făceau toate acestea, dacă să ridicau contra războiului, ei riscu să fie socotiți ca „dușmani ai națiunii“ respective, riscu să fie condamnați la ani de închisoare, să fie impușcați, arși de viu sau alte persecuții. Dar ar fi fost aceasta o dinoare pentru ei? Ar fi fost aceasta contră cu apostolia lor? Ar fi fost aceasta contră cu misiunea lor pe pământ, ca propovăduitori ai lui Christos? Sau, că dimpotrivă, prin făcând aceasta ar fi fost la înălțimea rolului lor?

Cei cari au făcut războiul ar fi eșit din el zdrobiți, cum s'a și întâmplat, dar preoțimea ar fi eșit din închisoare cu conștiința împăcată și cu capul ridicat în osanele unei omeniri pe care a ferit-o și scăpat de peire. Ei ar fi eșit, dacă nu ca instituție dumnezească, cel puțin ca o instituție care și-ar fi impus respectul în întreaga lume. Cuvântul lor ar fi astăzi hotărâtor în treburile omenști. Aceasta a fost recunoscut și de către cel mai mare bărbat de stat al lumii, Lloyd George, care e mai în măsură să știe, care de curând a făcut apel la Creștinătate, și respectiv la apostolii ei, ca să scape lumea de un alt dezastru, ceea ce dovedește că preoțimea putea să-l împiedece și pe cel din 1914. Prin urmare, răspundera morală a dezastrului de astăzi o poartă ei.

Dar vai! preoții au pierdut și de aceasta dată, ca și de atâteaori în trecut prețiosul privilegiu de a dovedi că într'adevăr ei sunt reprezentanții pe pământ ai Nazareanului care a stabilit principiul înfrățirii oamenilor și a condamnat războaiele. Ei n'au curajul și tăria să stea pentru învățăturile lui Isus: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“, „tot cel ce scoate sabie de sabie va peri“, „iubiți pe vrășmașii voștri“, „dacă cineva î-ți dă o palmă peste fața dreaptă, întoarce și cealaltă.“ Și de aceea, viitorul Creștinătății de azi și al preoțimei este sigilat.

Viitorul Europei

Da, Europa are viitor, cum și întreaga lume. Dar nu viitorul proiectat la „masa verde“, galbenă, roșie, neagră sau oricare altă; nu e cel proiectat la Washington, Lausanne, Geneva sau alte locuri, cari sunt numai încercări de a cârpi un sistem învechit și care nu se mai poate ținea în picioare. Viitorul Europei și al omenirii stă în Prințul Păcii și Împărăția Sa care va aduce dorința tuturor popoarelor. „Vie Împărăția Sa!“

IN BUCUREȘTI SAU BUDAPESTA?

Jud. Solnoc-Dobâca sub ordinele Ministerului de Interne dela Budapesta

NOI, cei din Transilvania, suntem nedumeriți. Nedumeriți pentru că nu știm dacă după cinci ani de trai în Țara Românească aparținem de București sau Budapesta. Citiți următoarea sentință adusă de Prefectura Jud. Solnoc-Dobâca cu datul de 4 Iunie 1923. și vă veți convinge:

SUBPREFECTURA JUD. SOLNOC-DOBÂCA

Nr.: 4948/1923.

Dej 4 Iunie 1923.

Subprefectul județului Solnoc-Dobâca ca for de a II-a instanță în materie de contravenții în urma apelului înaintat de Pop Ioan și Pașca Simion locuitori în Lăschia, revizuint sentința adusă de către Primpretorul plasei Copalnic Mănăstur sub No. 88/2-1923 C, în urma decretării pusă în curgere în contra lui:

Pop Ioan, Pașca Simion și Pașca Petru a adus următoarea

SENTINȚĂ:

Sentință Primpretorelui plasei Copalnic-Mănăstur cu No. 88/2-1923 C, adusă în cauza de contravenție a lui Ioan Pop, Pașca Simion și Pașca Petra locuitori în Lăschia, în sensul căreia numiții s-au declarat vinovați în săvârșirea contravenției înscrise în ordinul No. 730/1923, a Ministerului de Interne Ungar, emisă prin aceea, că în ziua de 13. Aprilie 1923, adunându-se în casa Pop Ioan din Lăschia fără autorizație prealabilă dela autoritate, au propagat cultul pocăit zis al studenților în bibliie, care cult prin ordinul No. 15831/1921, al Ministerului Cultelor și Artelor este cu desăvârșire oprit și în consecință pe

baza susamintitului ordin au fost pedepsiți cu 2-2 zile închisoare ca pedeapsă principală și cu 500-500 Lei amendă ca pedeapsă secundară, care în caz de neincassabilitate ar urma să fie preschimbată în 5-5 zile închisoare pe cheltuielile proprii: din

MOTIVELE,

arătate acolo aprobăm partea ce se referențe la contravenienți Pop Ioan și Pașca Simion din susamintita sentință, iar partea referitoare la contravenientul Pașca Petru și partea dispozitivă a sentinței se modifică în sensul următor:

1. Pe contravenientul Pașca Petru îl absolvăm de sub amendă și consecințele ei.

2. Partea dispozitivă a sentinței I-lui for o modificăm în sensul, că amenda de 500-500 Lei în caz de neincassabilitate a ei se va preschimba în 10-10 zile închisoare pe cheltuielile proprii.

În contra acestui sentințe în baza §-lui 178, din Ordonanța 65.000-1909, a Ministerului Internelor Ungar și în sensul alineatului 4, din Art. 4, al legii privitoare la manipularea cifrei amenzilor, se poate înainta apel în termen de 15 zile prin primpretorul plasei.

MOTIVE

Ad. 1. Pe contravenientul Pașca Petru L-am absolvat dela plata amenzii stabilită de instanța I-a în sarcina lui din motivul, că numitul mărturisindu-și greșala a retractat cele comise.

Ad. 2. Pentru amenda de 500-500 Lei în caz de preschimbare a ei am fixat 10-10 zile din motivul, că în alineatul I. al art. 4, din legea privitoare la majorarea cifrei amenzilor (Monitorul Oficial No. 279 din 25. Martie 1923) express se prevede pentru fiecare 50 Lei din amendă 1 (una) zi de închisoare.

Comunicăm aceasta sentință cu D-1 Primpretor al plasei Copalnic-Mănăstur, căruia îi trimitem toate exemplarele și întregul dosar pentru a proceda în consecință.

Subprefect:
Dr. Popu.

Precum vedeți, inculpații asupra cărora s'a revărsat generoasa amendă a prefecturei din Solnoc-Dobăca, a constat din faptul, că în ziua de 13 Aprilie, 1923, individul Pop Ioan, fiind infectat de bolșevicile idei ale Bibliei, a făcut o mare adunare, un adevărat „meeting“, care a constat din el, ca proprietarul casei și din un imens public de 2 (citiți două) persoane — total trei persoane. „Meetingul“ s'a ținut în sala cea mai mare din Lăschia, care, după cum se raportează, acopere o întindere de 3200 foți quadrati, iar imensul public a fost stăruiitor rugat să se înscrie de urgență cu toții în rândurile studenților în Biblie. La acest meeting toți oratorii au rostit discursuri înflăcărâte la adresa Tronului, persoanei Regelui, a Reginei, a Principelui Carol, iar după ce publicul a ascultat pe oratori, a primit Moțiunea propusă de președintele întrunirii, în sensul căreia s'a cerut instituirea de urgență a unui guvern bolșevic la Dej, în frunte

cu Lenin, Trozky și Cicerin și alți binefăcători ai studenților în Biblie (pe cari bolșevicii i-au executat fără sentință).

Dela Meeting, mulțimea cea mare a năvălit pe străzi, manifestând și dedându-se la acte violente de pe urma cărora a rezultat fiorosul accident de tren dela băile Felix, în care 9 oameni și-au pierdut viața și peste 20 răniți, și câteva zile mai târziu groaznicul accident de tren dela Vintileanca în care peste 80 de suflete și-au pierdut viața și peste 200 au fost răniți. Ba să aude că tot studenții în Biblie ar fi adevărații vinovați și în chestia faimosului „Bon de Tesaur“ de 32,000.000 lei, în schimbul cărui statul are să reîmburseze deținătorilor fleacul de 524,000.000 lei.

Prefectura Jud. Solnoc-Dobăca, prin Pretura din Copalnic-Mănăstur și Postul de Jandarmi din aceeași localitate, descoperind acest complot, a arestat pe manifestații pe care i-a făcut să-și vie în fățâni, aplicându-le cuvenita pedeapsă prevăzută de ordinea Ministerului de Interne dela Budapesta. Acum domnește o liniște moarte în tot jud. Solnoc-Dobăca și cetățenii își pot vedea de treburi liniștiți, că în fine cetătorii Bibliei sunt puși la adăpost.

* * *

Și acum cităm articolul 22 din Constituția cea Nouă, care s'a votat la București de Parlamentul Românesc, în zilele de 27 și 28 Martie 1923.

Art. 22. „Libertatea conștiinței este absolută. Statul garantează tuturor cultelor o deopotrivă libertate și protecțiune, întru cât exercițiul lor nu aduce atingere ordinii publice, bunelor moravuri și legilor de organizare a statului.“

Deaceea, cum vă spuneam, suntem nedumeriți să știm dacă aliniatul acesta privește și pe Solnoc-Dobăca și în fine toată Transilvania? Do asemenea am fi curioși să știm în baza cărei legi a fost scutit de amendă individul Pașca Petru? Oare mărturisirea crimei scutește pe criminal de pedeapsă? Că ordinul Ministerului Cultelor din Aprilie 1921 oprește cultul studenților în Biblie, este o chestie care-l privește. Am vrea numai să știm dacă un ordin este mai mare decât Constituția însăși, în limitele cărei să pot da ordinele? Dacă Guvernului îi place procedeele bolșevicilor din Rusia față de preoți, închiderea și asasinarea acestora, cu sentință sau fără sentință, n'are decât să procedeze la fel. Iar cum preoții din Rusia bolșevistă știu să îndure urgia autorităților bolșevice pentru credința lor, vor ști să îndure și acești periculoși studenți în Biblie urgia autorităților române. Credința este o putere în contra cărei nu există rigori. Acest adevăr îl confirmă cele 50,000.000 creștini cu al căror sânge s'a adăpat pământul în decursul Vârștelor Intunecate sub rigurile stăpânilor barbare în cari Papismul a avut rolul preponderant. În Rusia și România — în ele două de pe tot globul — istoria încearcă să se repete.

CRONICA ȘTIINȚIFICĂ

O NOUĂ TEORIE A LUI ARRHENIUS

ESTE ȘTIUT, că știința adăisese până mai în timpul din urmă, că viața pe pământ a eșit chiar din materia Pământului, născându-se chiar în fundul mărilor, când acestea aveau o temperatură de 55°. Astăzi astrofizicienii se luptă în a dărâma cu orice preț teoria de mai sus, înlocuindu-o cu o teorie de o cutezanță și originalitate fantastică. Ei susțin, că viața pe globul nostru a venit din alte planete pe raze de soare și de stele și că nu a izvorât din materia lui.

Aceste noi teorii sunt create de marele savant suedez Swante Arrhenius. După acesta, celule de viață rătăcitoare, gonite de un astru îndepărtat prin forța radiațiunii, sau smulse din alte planete, spre exemplu Venus, de razele solare, după ce au rezistat la un drum de ani, de zeci de ani, de sute și chiar de mii de ani, au ajuns pe pământul nostru virgin, unde găsind un mediu favorabil, s'au dezvoltat — bineînțeles atunci, când apele terestre au ajuns la 55° temperatură.

În cazul acesta celulele vieții au făcut din Venus până la pustietatea noastră câteva minute, fiind aduse de raze cu viteza de 300,000 km. pe secundă, din cea mai apropiată stea.

Alfa din Centaurul, aduse cu aceeași viteză, a făcut patru ani și trei luni; din *Sirius*, opt ani și ceva, venind de la o depărtare de peste 83 trilioane km.; iar din steaua *Polară*, care este la o depărtare de peste patru-sute-patru-zeci trilioane km. au făcut mai mult de 46 de ani cu aceeași viteză de 300,000 km. pe secundă. Această teorie modernă a originii vieții este viu discutată în toate cercurile științifice.

CÂTA ENERGIE ELECTRICĂ SE CONSUMĂ PE AN

AMERICANII sunt într'adevăr ingenioși: până acum eram obișnuiți cu statistica populației, a diferitelor producții ale pământului, etc. Iată acum că de peste ocean ne vine o statistică a consumului mondial de electricitate. Cum electricitatea e o achiziție relativ nouă nu s'a dezvoltat mult decât în țările cu o civilizație înaintată și cu o stare economică prosperă. Dar să lăsăm să vorbească cifrele:

În anul 1920 s'a consumat, în total, peste 100 miliarde kilowați pe oră, (statistica nu privește decât țările cu un consum mai apreciabil). Dintre aceștia 85 la sută s'a întrebunțat ca forță motrică și numai 15 la sută pentru iluminat.

Cum e lesne de înțeles, Statele-Unite ale Americii țin recordul în această privință. Din acești 100 miliarde kilowați pe oră, jumătate au fost consumați de noul continent (6.8 miliarde kw pe oră la luminat și restul ca forță motrică).

Raportul la capul de locuitor, consumul de energie electrică dă un rezultat tot atât de curios pe cât de instructiv:

- 1) Elveția consumă 700 kilowați pe oră pe cap de locuitor.
- 2) Canada consumă 612 kilowați pe oră pe cap de locuitor.
- 3) Norvegia consumă 495 kilowați pe oră pe cap de locuitor.
- 4) Statele-Unite consumă 472 kilowați pe oră pe cap de locuitor.
- 5) Suedia consumă 364 kilowați pe oră pe cap de locuitor.
- 6) Franța consumă 147 kilowați pe oră pe cap de locuitor.
- 7) Germania consumă 141 kilowați pe oră pe cap de locuitor.

Iată deci cum un stat redus ca mica Elveție poate sta în fruntea luminii, în ceea ce privește consumul de electricitate pe capul de locuitor. Ce să zicem noi, unde tronează încă la sate petrolul și orașele nu deservească nici un sfert din populație!

Șt. I.

S'A DESCOPERIT SERUL PENTRU VINDECAREA TUBERCULOZEI

ZIARELE EUROPENE cum și ale lumii întregi, se ocupă pe larg despre descoperirea serului în contra tuberculozei, ca asupra celei mai importante descoperiri medicale dela Pasteur încoace. Acest ser l-a descoperit profesorul de patologie dela Universitatea din Oxford George Deyer. Savantul englez a descoperit modalitatea de a putea distruge baceilul tuberculozei în organismul uman, printr'un tratament chimic cu vaccinări antituberculoase.

Descoperirea sa gigantă a comunicat-o la una din conferințele sale ținute în spitalul Sankt-Mary din foburgul Londrei-Paddington.

Stația bacterologică a lui London-Hospital a comunicat oficial experiențele încununată de succes servindu-se pentru vindecarea bolnavilor de tuberculoză de metoda profesorului Deyer. Dacă această metodă va fi dovedită eficace în mod definitiv, doctorul Deyer va fi unul dintre cei mai mari binefăcători ai omenirii.

O NOUĂ INVENȚIE MEDICALĂ

Nici o cavitate a corpului nu va mai scăpa radiografei

SE ȘTIE că unul iodat nu se lasă străbătut de razele X. Profesorul J. Sicard și d. J. Forestier din Paris, au avut ideea ingenioasă să utilizeze această însușire a untului iodat pentru a explora prin radiografie cavitățile corpului uman care, până acum, se sustrăgeau investigației clinice a radiografului.

Se știe că o probă de radiografie, ne arată umbrele mai mult sau mai puțin pronunțate ale țesăturilor unui organism, în proporție cu capacitatea acestor țesături, adică cu rezistența ce o oferă trecerii razelor.

Untul iodat nu este nici dureros, nici toxic;

ba este chiar uneori un bun remediu, și poate fi injectat, fără nici-o frică, în doze relativ mari. El este destul de greu și umblă încet prin interstițiile corpului, lăsând o unsoare care pe proba radiografică, arată urme negre foarte distincte, modelate după conturul organelor. Acestea se văd oarecum desenate și întipărirea este durabilă, persistând uneori câteva luni.

Prin acest procedeu, cei doi savanți au izbutit să obțină fotografii remarcabile ale canalului care lungeste coloana vertebrală și unde se află ascunsă măduva spinărei într'un înveliș umplut cu lichid și cu nervi, putând astfel să facă diagnosticul despărțiturilor anormale, al abceselor și tumorilor, cauze de paralizie, pe cari chirurgul le poate face să dispară.

Ei și-au aplicat metoda și la examinarea cavităților articulațiilor, ale abceselor reci, ale fistulelor și chiar la cavitățile plămânilor și bronhiilor.

UN FILM ROENGTEEN

CU OCAZIA congresului internațional al medicilor ținut la München zilele acestea, s'au arătat proiecțiuni de radiologie, atât din medicină cât și din domeniul experiențelor pe tărâmul industriei. Proiecțiunile au fost minunate reușite și după părerea unanimă a congresiștilor cinematografierea observărilor făcute cu ajutorul radiului va însemna un mare progres în domeniul acestei științe.

Filmul este opera unor profesori dela clinica din München.

DESGROPAREA UNUI VECHIU TEATRU ROMAN

ULTIMELE săpături lângă Civita Lavinia, vechiul Lanuvium al romanilor, au scos la lumină resturile unui teatru roman, care are una din cele mai mari arene ce s'au desgropat până acum. Diametrul de 1800 de picioare este numai cu câteva picioare mai mic decât acela al teatrului din Pompei.

Lanuvium era unul din cele mai vechi orașe latine și legenda spune di Enea fugind din Grecia și debarcând în Italia și-a ancorat corabia legând-o de niște inele din zidul cetății Lanuvium, Antoniu Piu, Marc Aurel și împăratul Comod au trăit aci mai mult timp.

INFLUENȚA EXCITANTEI ASUPRA VEGETAȚIEI

DD. Gustave Rivière și Georges Pichard, dela stația agronomică din Seine-et-Oise (Franța) au demonstrat, prin experiențe interesante, că un antisepctic ca arseniatul de sodiu are o influență foarte favorabilă asupra vegetației când e întrebuințat în mici cantități. Astfel întrebuințat la cultura grâului, mărește producția cu 440 kgr. de grâu, dacă se întrebuințează la aceasta 21 kilograme de arseniat de sodiu; iar dacă se întrebuințează 42 kilograme, producția crește cu 577 kgr. la hectar. Asupra ovăzului, o doză de 21 kilograme, a mărit producția cu 1253 kgr., iar una de 42 kgr. cu 1393 kgr. Cartoful, cu 20 kgr. arseniat, și-a mărit producția cu 2000 kgr.; iar cu 30 kgr., cu 2540 kgr. întrebuințând 100 kgr. la hectar producția scade în loc de a se mări, deci arseniatul de sodiu poate fi cu succes întrebuințat în agricultură ca excitant al vegetației, neputând în locui actualele îngrășăminte organice.

PROTECȚIUNEA TIMPANULUI

O TELEGRAMĂ din Stockholm anunță că un căpitan suedez de marină Helge Kolthoff a inventat un aparat special pentru protecțiunea timpanului în contra șgomotelor prea puternice.

Acest aparat ar avea o însemnătate specială pentru militari, pentru marină și pentru uzinele în care șgomotul mașinilor sau ciocanelor s'apună la mari suferinți pe cei cari lucrează acolo.

O NOUĂ EXPEDIȚIE PE EVEREST

PREȘEDINTELE societății regale de geografie, din Londra, lordul Ronaldshay a anunțat, pentru anul viitor, o nouă expediție științifică pe muntele Everest, care se știe că este cel mai înalt munte din lume (8888 metri) și că face parte din cel mai mare masiv muntos, Himalaya.

CIUMA IN EGIPT

DUPĂ informațiunile din Alexandria, boala care a omorât pe lord Carnavon nu ar fi alta de cât ciuma. Ciuma s'a declarat în Egipt imediat după deschiderea mormântului faraonului Tutankamen.

STELELE

Trăind vremelnic pe pământ
Ești prea departe azi de stele
Dar, suflete, nu-i un cuvânt
Să nu mai năzuești spre ele...

Știi tu ce spun necontentit
Cu licărirea lor senină,
Când cauți trist și ostentit
Din noaptea globului de tină?

„O, lasă lumea de noroi
Și orice patimi te frământă,
Te-avântă, suflete, spre noi,
Încrede-te în noi, — și cântă!”

ST. O. IOSIF.

C R O N I C A M E D I C A L Ă

LEȘINUL

CAZURI de leșin, se produc, când cineva din pricina aerului rău, la vederea sângelui, unei scurgeri de sânge, slabiciunii, boalei, sau la primirea unei vești grozave, își pierde pe timp scurt conștiința. Omul leșinat cade pe spate, se prăbușește, îngălbinește la față, pe frunte apar sudori reci, răsuflarea încetează, pulsul nu mai bate.

Cum cazul de leșin nu este altceva decât un gol de sânge produs în creier, primul lucru ce trebuie de făcut e ca să rovie sângele în cap, să se facă sângelui drum liber. De aceea culcăm pe cel leșinat pe spate, cu capul mai jos decât umerii, să-i desfacem umerii, să-i desfacem gulerul, hainole, brațul sau corsetul, îi dăm aer proaspăt, transportând pe cel leșinat, afară, în curte, grădina, sau deschizând în camera unde zace și ușa și forestrele, ca să fie un curent de aer, îi stropim pieptul și fața cu apă rece.

În direcțiunea inimii vom lovi mereu cu un petec muiat în apă rece, până ce pielea se va înroși. Îi vom da să tragă pe nas eter, amoniac, hrean, oțet, ceapă, usturoi sfărâmat. Pe corp și pe piept punem cu schimbul comprese reci și calde.

ASFIXIE SAU ÎNĂBUȘIRE

DACĂ leșinul e de durată mai lungă și cel leșinat nu respiră (răsuffă), asta se numește moarte sau asfixie. Folosim atunci respirație artificială, care se înlocuiește cea naturală. Pe minută se respiră de 15-16 ori.

Respirația artificială se face astfel că ajutăm introducerea mai ușoară a aerului, prin nas și prin gură, curățându-i gura de salivă (scuipat) spumă, trăgându-i limba puțin afară, punându-i între dinți un obiect. Începutul respirației artificiale se face totdeauna lăsând pe cel fără răsuflare să dea afară aerul stricat, adică se expiră. Punem pe bolnav pe pământ, pe o bancă, sau pat sub umerii lui așezăm o perină, haină, sau lemn, îndepărtăm gulerul, stăm la capul bolnavului, îi apucăm brațele și i-le apăsăm pe coșul pieptului, care nu respiră. Prin această strângere tare coșul corpului, și-l golim de aerul stricat. Aceasta este prima măsură. Apoi ridicăm brațele bolnavului deasupra capului lui, prin aceasta coșul corpului se întinde și pătrunde aerul în lăuntru. Aceasta este inspirație. Aceste două mișcări le repetăm în intervale de două secunde, atâta vreme până ce bolnavul începe să respire. Adese ori durează și un ceas întreg, până ce eforturile noastre au succes. Puteri prea mari nu trebuie să folosim, ci totdeauna omonește trebuie să venim în ajutorul semenului nostru.

Asfixia, sau amorțea se produce prin respirație de gaze otrăvite (gazul sau fumul cărbunilor aprinși, gazul aerian, sau de luminat, gazul de mine (ocno), gazele de canale înfocote, din latrine, gazul din pivnițe unde fierbe mustul vinului etc). Primul lucru ce trebuie să facem cu cel asfixiat, e să-l eliberăm de aerul acesta rău. Înainte de a începe cu opera de salvare, cu primul ajutor, să avem întâi grije de persona noastră, să ne legăm gura sau nasul cu servete muiate în apă rece sau oțet. Luminiări aprinse sau chibrituri nu trebuie să introducem în încăperea unde s'a produs asfixia. Ca să nu se întâmple o explozie și odată ce am ajuns acolo să ne grăbim să scoatem pe nenorocit în aer liber.

Începem acum cu încercările de a readuce la simțire pe bolnav și dacă nu poate să răsuffe, îi vom face respirație artificială și vom folosi și celelalte mijloace despre cari am pomenit mai sus, în capitolul despre leșin.

La cei asfixiați operațiile acestea de salvare pot dura și ore întregi, căci de regulă foarte târziu își revine în fire cel asfixiat. Apoi îi dăm să bea o limonadă, să ia o curățenie, sau elistir (apă sărată, sau de săpun, glicerina, introdusă în șezut, cu un irigator sau pară de cauciuc).

INECARE

CÂND cineva sare în apă cu intenții de sinucidere — acesta trebuie salvat. Cine știe să înoate, poate cuteza să sară după el, să treacă brațul lui stâng pe sub subțioara lui stângă cu mâna îi vom lua mâna lui stângă, iar cu mâna dreaptă va scoate la mal pe înecat. La sinucigași îndărătnici trebuie să fim cu băgare de seamă, căci se întâmplă ca aceea să se ia la bătaie cu salvatorii lor și să-i cufunde și pe ei. Dacă nu știm să înotăm și avem de a face cu unul care numai din groșeală a căzut în apă, îi vom întinde o scândură, prăjină, sau frânghie, brau. Odată ajuns la mal îl frecăm dela picioare spre inimă, îngonunchiem și-l așezăm pe pânțele, pe genunchii noștri, capul lui îl ținem ridicat îi curățăm gura, facem ca să-i iasă apă din stomac, provocând vărsături (vomare). Apoi îi scoatem hainele ude, îl stergem cu prosoape încălzite și-i dăm haine uscate. Îi vom trage limba puțin afară și-i vom face respirație artificială. Acțiunea aceasta de salvare, de rechemare la viață a unui înecat poate dura și ore întregi, căci avem de a face cu o moarte aparentă. Când fața lui e umflată, roșie atunci starea lui e foarte gravă și greu de salvat, când însă fața lui e numai moale și palidă, înecatul va fi în curând readus la viață.

INGROPAT DE VIU LA SURPĂRI DE ZIDURI

OALTĂ formă a asfixiei, înăbușirii, amorțirii o aceea care se produce în cazul când se prăbușește un zid, sau pământ pe om. În aceste cazuri vom căuta să îndepărtăm cât mai iute posibil pământul, moluzul, cărămizile și odată nenorocitul eliberat de apăsarea pământului, îi vom da să respire aer curat, îi vom stropi fața și pieptul cu apă foarte rece, îi punem ghiață pe piept, îi putem aplica pahare și dacă și-a revenit în simțire, îi dăm o curățenie (purgativ).

EPILEPSIE

CÂND cineva cade grămadă la pământ, își pierde cunoștința, capătă crampe și face spume la gură — acela suferă de epilepsie sau boala copiilor. Bolnavul e cufundat într'un somu adânc, cu spasme (mișcări neregulate din mâni și picioare). Contra acestei boli nu există până acum nici un leac. Trebuie să grijim dacă ne aflăm lângă epileptic, în momentul când capătă acest acces, să nu cadă într'un loc rău, să nu se lovească de zid, mobile, îi vom desface hainele, la gât și pe piept ca să poată răsufla mai bine. Pe coșul pieptului îi punem comprese reci.

DURERI DE DINȚI,

se pot potoli, luând unul sau două grame de antipirină, frecând apoi cu camfor de spirt obrazul în dreptul unde se simte durerea de dinți. Dintele stricat trebuie seos de dentist.

DURERI DE CAP,

pot veni sau din constipație în acest caz se dă o curățenie, sau din oboseli, iritațiuni, supărări, din cauza sângelui urcat la cap. E de recomandat 1 sau 2 grame de antipirină, luându-se jumătate gram de două ori pe ceas, sau făcându-se o baie caldă de picioare, ca să se coboare sângele din cap.

CÂRCEII SAU CONTRACTURILE,

provін mai ales din obosela prea mare, sau printr'o mișcare greșită a piciorului. Cârceii sau contracturile sunt foarte dureroase. E de recomandat contra lor fricțiuni cu spirt.

OAMENI, IDEI ȘI FAPTE

Americanii au declarat război... cerceilor

FRENEZIA prohibiționalizmului în America nu cunoaște mărghini. După băuturile spirtoase, a venit rândul... cerceilor, contra prohibiționistii au deschis o campanie înverșunată, declarând că e o modă luată de la sălbatci, o podoabă a africanilor. Au găsit medici cari să ateste că, din cauza străpungerii sfărcului urechii, cerceii pot avea inconveniente grave atât pentru persoana care le poartă, cât și pentru rasa. În felul acesta au obținut ca autoritățile din mai multe districte ale statului Michigan să interzică portul cerceilor. Femeile cari s'au resemnat imediat, consemnând judecătorului cerceii condamnați, au fost imediat rambursate; cele recalcitrante au fost amendate și li s'a confiscat cerceii, fără a li se recunoaște dreptul la vre-o despăgubire.

„Excelsior“ care aduce știrea despre această nouă cruciadă a prohibiționistilor, a făcut o mică anchetă pe lângă bijutierii parizieni cari au sucursale în America, pentru a afla dacă această campanie a avut vreun efect asupra comerțului. Pare că rezultatul a fost că nici odată nu s'au vândut atâția cerceii în Statele-Unite.

Moartea lui Pierre Loti

O SCURTĂ telegramă din Paris anunță înțetarea din viață a marelui scriitor francez Pierre Loti.

O importantă lucrare despre România

PROFESORUL german Schafint dela facultatea din Bon a publicat un foarte important studiu asupra situației agricole a României.

Profesorul german face un istoric amănunțit asupra evoluției problemei agrare și trage unele concluzii de ordin științific asupra viitoarei situații agricole a țării.

Asia Major

LA LONDRA a început să apară o mare revistă internațională sub denumirea de „Asia Major“ care se ocupă exclusiv cu problemele civilizației și artei popoarelor din Asia.

La această revistă colaborează cei mai cunoscuți specialiști din Anglia și Germania. Revista este editată de cunoscutul sinolog din Lipsca, dr. Schindler. Articolele vor apare în patru limbi diferite; în primul rând în engleză și germană.

Un primar de 14 ani la New-York

NEW-YORKUL a avut Miercuri, timp de două ore, un primar de 14 ani. Cu ocazia

„serbării tinereței“, organizatorii serbării s'au gândit să deprindă pe viitorii cetățeni cu sentimentul răspunderii și, astfel, un număr de băieți au ocupat săptămâna trecută în diferite rânduri funcțiunile părinților lor. Acești copii au fost pe rând directori de mari hoteluri și întreprinderi comerciale, însă numai pentru câteva ore.

Francis Mac Cormick, de 15 ani, a prezidat timp de două ore operațiunile dela Bursa din New-York.

Miercuri dimineața, d-l Hylan, primarul New-Yorkului, a cedat locul său elevului Eddie Meehan de 14 ani, care a luat conducerea treburilor orașului, după ce a constituit un consiliu municipal, cumpus din școlari de vârsta lui. Ziariștilor cari i-au cerut opinia asupra reformelor necesare, băiatul le-a răspuns că dacă ar fi în adevăr primarul orașului, ar fi voit două lucruri în primul rând; un teren mai mare, disponibil pentru jocuri și reducerea chiriilor pentru locuințe. Ministrul instrucțiunii publice, a adăugat el, ar trebui să introducă în toate școlile, ca materie obligatorie de examen, învățarea „baseball-ului“, jocul național american.

La ce vârstă au murit compozitorii celebri?

IATĂ vrăstele la care muriră câțiva celebri maestri ai muzicii: Pergolese muri la 26 ani; Schubert la 31; Bellini la 33; Mozart la 35; Mendelssohn la 38; Weber și Chopin la 39; Herold la 42; Schumann la 46; Donizetti la 50; Cimarosa la 51; Adam, Sacchini și Traeta la 52; Glinpa și B. Marcello la 53; Lulli, Mehul și Ricci (L.) la 54; Beethoven și Paganini la 56; Morlacchi la 57; Boieldieu la 58; Thalberg și Hummel la 59; Jamelli și Corelli la 60; Boccherini și Halevy la 62; Petrella la 63; Bach (G. S.) la 65; David (F.) și Scarlatti la 66; Paer și Beriot la 68; Berlioz la 69; Pucini, Durante și Vioti la 71; Mayerbeer, Piccini și Sarti la 72; Gluck la 73; Haendel, Scarlatti, Bachh (F. E.) și Salieri la 74; Spohr, Paisiello, P. Mattei, Mercadante, Monteverde și Rossi (L.) la 75; Rossini și Spontini la 76; Haydn la 77; Clementi la 80; Porgora, Romeau și Cherubini la 81; Mayr la 82; Zingarelli 85; Auber la 89 și Coccia la 91.

Moștenitori nenorocoși

LA Montreal, în Canada, trăește o femeie anume James Johnston care a atins vârsta de 100 de ani. Moștenitorii ei, cărora le lăsase câte ceva prin testament, au murit toți. Fiul și fiica ei cari aveau să moștenească de pe urma ei câte douăzeci de mii dolari, au murit. Bărbatul ei, care trebuia să-i moștenească averea imobilă a murit de asemenea; executorul ei testamentar

a murit și el, tot astfel și notarii cari au alcătuit testamentul au trecut pe lumea cealaltă.

Puterea magică a buchetului de lăcrămioare

ÎN împrejurimile Vienei a apărut de curând o bandă de țigani cari pregătesc în mod rafinat furturile ce le comit în dauna locuitorilor. Câteva din ele s'au dus zilele trecute la paznica unui spital și i-au oferit să-i ghicească norocul; femeia consimți și atunci una din țigănci scoase de sub șorț un buchetel de lăcrămioare și-o invită să miroasă. Ori cât de credulă era invitația îi se păru curioasă tinerei femei; dar țigăncile o lămuriră că nu este vorba de lăcrămioare obișnuite, ci de flori culese într-o noapte pe lună plină, la ora spiritelor, pe mormântul unei tinere fete, moartă de o dragoste nenorocită; mirosul pe care-l exalează aceste flori înlesnește mult sarcina ghicitoarelor. Convinsă, femeia mirosi și... adormi imediat, dormind cât le trebuia țigăncelor pentru a-i goli locuința.

Poliția caută în zadar această bandă periculoasă; s'a constatat că mirosul puternic al lăcrămioarelor nu trebuie atribuit mormântului unei tinere sinucigașe; ci unei simple imbibări cu elorofom.

Un concurs de frumusețe al babelor

UN CONCURS de un gen nou a avut loc deunăzi la Torino, cu ocazia unei serbări organizate de o societate de binefacere: în program figura și un concurs de frumusețe senil la care au participat 130 de veterane ale zeiței, cea mai tânără având 75 ani și cea mai tenace 96. Aceasta din urmă a fost cea mai înconjurată de invidie din partea rivalelor, prin simplul fapt că cu cei 96 de ani ai ei a bătut pe toate celelalte. A și fost premiată, mai cu seamă că afirmase că e în stare să infireze acul fără ajutorul ochelarilor și că este „încă” domnișoară.

„Refacerea lumii” trebuie să pornească din Anglia

PRIMUL ministru englez, d. Baldwin, a declarat într'un discurs ținut la Oxford, că lumea întreagă așteaptă dela Anglia și America o îmbunătățire a situației. Refacerea lumii trebuie să pornească din Anglia. Bărbații cari încep această operă, trebuie să aibă curajul unui Pitt și credința unui Lincoln. Baldwin și-a exprimat speranța că fiecare cetățean englez își va face o datorie în a conlucra la această operă.

P. S. — E vorba de „petrolul” lumii. Nimeni nu este în stare să „refacă” lumea de astăzi. Ea s'a „desfăcut” într'atâta încât se cere unul ca Christos să o refacă. Sf. Petru vorbind de „refacerea” lumii, declară: „Să vă trimiță pe Isus Christos cel dinainte rânduit,

pe care cerurile trebuie să-l reție până la *Timpurile de Intocnire* din nou a totului, despre care timpuri a vorbit D-zeu din veac prin gura tuturor sfinților Săi Profeți” (Fapte 3:20, 21). Deci refacerea lumii se va face pe linia descrisă de Profeții lui Dumnezeu. Caută o Biblie să vezi ce zice Profeții lui Dzeu despre aceasta.

Vezi ce zice Iov, David, Isaia, Ieremia, Ezekiel, Daniil, etc. „Refăcătorul” lumii este aici. Principiul de bază al Său este anunțat tot de El: „Nimeni nu pune bucată de petec nou la vestmânt vechiu; nici nu pun oamenii (înțelepții) vin nou în burdufuri vechii”. Pentru o lume nouă, trebuie o ordine nouă — aceasta e ceea ce vrea să zică Isus prin pilda de mai sus.

Jenner Eduard

O sută de ani dela moartea lui

PRINTRE mulți medici iluștri cari prin descoperirile lor au dat medicinei un avânt puternic de dezvoltare, și cari prin ele au reușit să stăvilească ivirea vre-unei boale e și Eduard Jenner descoperitorul vaccinului anti-variolic.

Jenner s'a născut în Berkeley la 17 Mai 1749; tatăl său fiind pastor și vicar.

Începând studiile Jenner ajunse la vârsta de 21 de ani elevul iluștrului chirurg John Flunter, față de care a manifestat până la moartea s'a, o adâncă afecțiune. A murit la 26 Ianuarie 1823 în urma unui atac de paralizie, și a fost îngropat alături de soția în biserica din Berkeley.

În desele sale vizite pe care le făcea în localități străine a cules o mulțime de fapte experimentate de veacuri de popor și pe cari le-a aplicat în mod practic în medicină.

Astfel pe când era în Sodbury a auzit pe o fată spunând: Eu nu capăt verrelă căci am avut Cow-pox. Căutând să afle adevărul acestei afirmări, el pretutindeni a căpătat rezultate pozitive. Astfel deci în 1788 convingându-se de veracitatea acestei constatări, pleacă la Londra unde face o comunicare în acest sens, dar care nu s'a primit cu toată încrederea. Cu câțiva ani mai târziu și odată cu publicarea operei sale celebre vine din nou la Londra unde caută să convingă în mod experimental, temeinicia afirmațiilor sale.

În 14 Mai 1796 Jenner a făcut memorabila sa experiență de vaccinare, scenă pe care a imortalizat-o pictorul Melingue Gaston. În 1798 publică primele sale observări asupra vaccinului în volum și care se răspândii mult și în Europa și în America. Cea dinăi fără care a introdus bine facerile vaccinului a fost Franța. Napoleon a avut o mare admirație pentru Jenner, luând măsuri de răspândire a vaccinului antivariolic. Însăși regele Italiei a fost vaccinat, și care gest și-a produs efectele căci acest an în 1811 din 14100178 de născuți 712251 au fost vaccinați. Azi e îndeobște cunoscut eficacitatea acestui vaccinat, așa că nu găsești aproape pe nimeni să nu fi fost inoculat.

O G L I N D A L U M I I

CRIMINALITATEA IN MARILE ORASE

IN anul 1922 s'au intamplat la Berlin 150 infractiuni pe zi in termen mijlociu (furturi, crime, falsuri, etc.)

In primele trei luni ale anului in curs s'au savarsit in Berlin furturi de peste 2 milioane jumătate mărci și in special orașul e furat cu 4 milioane mărci zilnic.

Totuși, din acest punct de vedere Berlinul vine după München și Dresda.

STRABUNICA LA 44 ANI

D-NA Florence Bell Dixon din Los Angelos, o negresă, poate să prinză gloria de a fi cea mai tânără străbunică. Venerabila matroană, care este acum in vârstă de 44 de ani, a fost de 12 ani când s'a măritat. Fiica ei care s'a prezentat foarte punctual, a așteptat cu măritișul până la vârsta de 14 ani, iar nepoata ei chiar până la 15 ani. Cum și aceasta tânără damă a făcut cât de curând posibil ceva pentru nemurire și a dat și ea naștere unei fete, tânără străbunică și poate aștepta încă la o droaie de strănepoti și răstrănepoti.

Profesorul Einstein va fi conducătorul deasemenea și al expediției spaniole.

UN ZIAR TIPĂRIT ÎN LARGUL MARI

LUCRUL cel mai nou pe terenul ziaristicii este de sigur faptul că „Daily Mail“ a luat toate măsurile pentru scoaterea unei „edițiuni oceanice“ pe bordul vapoarelor liniei Cunard, cari circulă între Anglia și Statele-Unite. „Edițiunea oceanică“ a lui „Daily Mail“ este o gazetă zilnică făcută pe bord de niște redactori ai ziarului și tipărită pe bord cu mașinile cele mai moderne.

Pe „Herengario“, pe „Aquitania“, „Mauretania“ se află linotipuri mari, cântărind fiecare câte 13 mii de kilograme.

De două ori se comunică vaporului pe cale fără fir cele mai importante știri, atât din Anglia cât și din America. Se înțelege că se trimit și cele mai importante cursuri și știri dela bursă, cari se publică în „edițiunea oceanică.“

UN MUZEU MILLET

CASA din Barbizon, dela marginea pădurii, unde a stat Millet zeci

de ani, și unde și-a pictat toate capodoperile sale, a fost dăruită publicului de către doi pictori. Donațiunea cuprinde și desemnuri, autografe paleta și penelul precum și cutia de vopsele ale maestrului. Casa Millet va fi amenajată acum și va rămânea deschisă ca „Muzeu Millet.“

VINDECAREA EPILEPSIEI

S'A descoperit în America, că, veninul șarpelui cu clopoței este singurul remediu contra epilepsiei. Injecându-se bolnavilor o soluție făcută din venin de șarpe, rezultatul a fost uimitor: s'au vindecat toți acei cari au fost tratați.

EINSTEIN ÎN MEXIC

DUPĂ informațiunile ziarelor din Madrid, profesorul Einstein, autorul teoriei relativității, a fost invitat în Mexic pentru ziua de 10 Septembrie crt., spre a conduce expediția mexicană care va urmări eclipsa totală de soare din acea zi.

MALARIA LA CLUJ

SERVICIUL sanitar al orașului a constatat numeroase cazuri de malarie, mai ales în cartierul Soseșului mic.

Sunt peste 100 cazuri. In deosebi malarie se manifestă la femei, cari leșină de 3-4 ori pe zi și au temperatura de 40 grade.

BIBLIA TIBETULUI

SAU „Kandjur“ (cuvintele lui Buddha), se compune din 108 volume à 10.000 pagini, à 4 kgr. 400 greutate fiecare, lungi de peste o jumătate metru și late de o palmă.

CORĂBILE PĂRĂSITE

EBICEIUL ca orice vas, când e în pericol de a se scufunda să fie părăsit în largul mării, unde continuă a pluti un timp oarecare. Multe însă din aceste corăbii rătăcind prin oceane, dela un continent la altul, purtate de curenți, formează un adevărat pericol pentru navigație, dând naștere la ciocniri: Sunt curate „vase-fantome.“ Astfel corabia Fanthe E. Unolston, americană a fost părăsită la 15 Octombrie 1891 la cap. Hatteras și a înconjurat oceanul Atlantic timp de trei ani, până la 21 Octombrie 1894, când s'a scufundat tot lângă America. Biuroul hydrografic din Was-

ington a găsit dela 1900 la 1907, o mie șapte sute de „vase-fantome.“

TOT UN TRIUMF AL MIȘCĂRII FEMENISTE

PENTRU întâia oară de când există poșta în Statele-Unite, sau confecționat acum mărci poștale cu chipul unei femei. Sunt mărci de câte 4 cents. Chipul, care le ornează, este aceluși al Marthei Washington, soția lui George Washington. Celelalte mărci ale acestei serii, care s'au dat chiar acum în circulație, reprezintă chipul lui Washington, Franklin Iefferson și Monroe.

DIN INCHISORILE RUSEȘTI

IN inchisorile rusești sunt închiși și supuși la chinuri 5900 de episcopi și preoți ortodocși și 3000 de preoți de alte confesiuni creștine. De ce? Pentrucă: „nu este suis fără coborăș.“

NOU SISTEM DE EXECUȚIE A CELOR CONDĂMNAȚI

DUPĂ cum se comunică din Nevada, guvernatorul statului Nevada a dat ordin că deaci înainte condamnații la moarte să fie executați prin ajutorul gazului. După comunicarea sentinței de moarte, condamnatul va fi pus într'o celulă specială și acolo, fără să fie prevenit, va fi trimis noaptea, în somn, pe lumea cealaltă prin emanare de gaze.

VĂNZAREA UNOR AUTOGRAME

LA Tuebingen s'a vândut o carte de felicitare a lui Goethe cu 410.000 mărci, pentru o dedicație de Goethe 305.000 mărci. Cel mai mare preț a obținut Lenau. Poezia „Noantea de irină“ și cele cinci poezii cunoscute sub numele de „Schilflieder,“ scrise pe un petec de hârtie au fost vândute cu 1.355.000 mărci.

BROASCĂ ȚESTOASĂ A LUI NAPOLEON I.

DIN insula St. Elena, unde a fost internat Napoleon I după a doua prăbușire a sa, vine știrea despre moartea singurei ființe vii din vremea marelui împărat. Aceasta era o broască țestoasă uriașă, care i-a trătat în timpul exilului său în insula St. Elena o mare credință și devotament și la care Napoleon ținea mult. In vârstă de aproape 200 de ani, broasca aceasta a supraviețuit pe împărat cu 101 ani.

CE CERE DUMNEZEU DELA NOI? de C. T. Russell

„Ce cere Dumnezeu dela tine, decât numai de a face dreptate, a iubi îndurarea și a umbla umilit cu Dumnezeul tău.” — Mica 6:8

SUNT cuvintele pasagiului de mai sus adevărate? Se poate că adevărata religie a Bibliei să nu ceară dela noi nimic mai mult decât este exprimat în acest pasagiu? Ce este cu Legea Dumnezească? Ce-i cu cele

PĂSIOR RUSSELL

zece porunci? Cei cu îndeplinirea poruncii de mai jos a Domnului nostru Isus: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din toate puterile tale; și pe aproapele tău ca pe tine însuși?” Ce-i cu datoria noastră față de Biserica lui Christos? Ce-i cu obligațiunile noastre față de familie? față de poporul Domnului? față

de cei sărmani? Ce-i cu studiul Bibliei pentru a cunoaște voia lui Dumnezeu? Ce-i cu răspunderea noastră față de păgâni? Ce-i cu răspunderea noastră față de Căpitanul și Domnul nostru Isus Christos?

În mod indirect, iubiților prieteni, toate chestiunile cuprinse în întrebările noastre și multe altele sunt cuprinse din întâmplare în prevederile textului nostru. Uneori, o cuvântare întreagă este expusă în puține cuvinte. Nime nu va pune la îndoială rezonabilitatea cerinței lui Dumnezeu, așa cum este expusă în pasagiul de mai sus. Creatorul nostru, pe dreptul și din respect pentru Sine, n'ar putea cere mai puțin decât aceasta dela creaturile Sale care ar dori să se bucure de favoarea Sa. Interesul tuturor cere ca aceste principii să fie cerute dela orice creatură, căreia i s'a permis să se bucure de favoarea dumnezească, de a avea viață veșnică. Oricine nu va fi în stare să îndeplinească aceste condițiuni, va dovedi că nu este demn de viață veșnică; prelungirea existenței sale ar însemna numai înflorirea păcatului și o amenințare pentru fericirea și dreptul altora.

Dar să vedem scopul acestei cerințe dumnezeiești, a cărei dreptate am recunoscut-o mai sus. Noi observăm: că pasagiul nostru este împărțit, în mod natural, în trei părți:

- 1) A fi drept;
- 2) A fi milos;
- 3) A fi umilit.

Porunca de a fi drept în toate faptele noastre față de semenii noștri, se recomandă orișicărui om cu minte. Ea cuprinde întreaga lege a lui Dumnezeu. Un rezumat scurt al acestei legi, făcut de Domnul nostru, zice: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din

tot sufletul tău, din toată inima ta, din tot cugetul tău, din toată puterea ta; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” De aceste două porunci depinde întreaga lege și profețiile. Este doar cu dreptul ca să recunoaștem întâi pe Creatorul nostru; ca să preamărim pe Acela care ne-a dat nouă ființa noastră și toate favorurile ce stau în legătură cu ea; să ascultăm de poruncile Sale drepte care sunt pentru fericirea noastră și cea a altora. Tot așa e cu dreptul să recunoaștem drepturile altora, dupăcum recunoaștem și drepturile noastre. Regula de Aur este cea mai curată dreptate. Nici cât un vârf de ac mai puțin nu se va ceda din cuvintele pasagiului nostru: Să fii drept. „Veniți, deci, să judecăm împreună.” Câți dintre noi sunt cu dreptate în toate afacerile vieții—în legăturile ce le avem cu Dumnezeu și vecinii noștri? Să începem cu viața casnică. Să critice fiecare cuvintele și faptele sale față de părinții săi; față de copiii săi; față de frații săi; față de surorile sale; față de soț; față de soție. Suntem noi drepti în toate împrejurările vieții față de aceia cari ni sunt atât de aproape și atât de scumpi, așa dupăcum zice Regula de Aur? Ne purtăm noi față de ei așa cum ne-am fi purtat față de noi? Dacă nu, după ce am început cu Domnul și am încercat să-i aducem cinstea și ascultarea noastră, să examinăm cu de amănuntul orice cuvânt, orice faptă din viața noastră casnică și să vedem în ce măsură ar putea fi îndreptate acestea și făcute aproximativ drepte. Cei mai mulți dintre oameni, desigur, ar fi surprinși dacă și-ar da seama cât de nedrepti sunt ei față de aceia cari li sunt cei mai aproape și mai scumpi dintre rudeniile lor.

Urmăriți chestiunea și examinați dreptatea sau nedreptatea cuvintelor și faptelor voastre din viața zilnică ce le întrebuințați față de vecinii și tovarășii voștri din fiecare zi. Vorbiți voi cu ei în continuu cu aceleași cuvinte și în același ton și gesturi pe cari le-ați afla voi de bune dacă ați fi în locul lor și ei într'al vostru? În chestiuni de afaceri, faceți cu ei tocmești tot așa de prielnice cum ați dori ca să facă și ei cu voi? Sau, din contră, cereți dela ei pentru serviciile și materialul ce li furnizați prețuri mai mari decum v'ar conveni vouă dacă ați fi cumpărătorii, iar ei vânzătorii? Vă păziți voi găinele voastre ca să nu facă stricăciuni în grădina vecinului, așa de mult cum ați dori și voi ca vecinul să le oprească dela a voastră, dacă ați avea una? Nu suflați voi mai mult fum de țâbac în fața soțului de călătorie, decum

ați dori și voi să vă sufle ei într'a voastră? Vă ștergeți ghetetele tot așa de bine când intrați în casa vecinului vostru cum ați dori ca și el să facă intrând în casa voastră? Vă purtați voi cu toți bărbații, femeile, copiii și animalele totașa de prietenește, gentil și cum se cuvine în toate, după cum credeți voi că ar fi și cu dreptate dacă ați fi voi în locul lor și ei într'al vostru? Vorbiți tot așa de bine despre vecinii voștri dupăcum ați dori să vorbească ei despre voi? Sau vă place să vă bateți joc de defectele lor, dupăcum n'ați voi ca ei să-și bată joc de ale voastre? Vă păziți limba așa ca să vorbiți numai lucruri pe cari le credeți că ar fi bine ca și vecinul vostru să vorbească despre voi, dacă ați schimba locurile?

Simplă dreptate — nimic mai mult

Nu începeți a vedea, iubiților prieteni, că ceeace cere Dumnezeu dela noi e cu mult mai presus de cele ce a făcut partea cea mai mare dintre oameni? Stați îngroziți și-mi ziceți: ar fi cu neputință de a trăi întocmai după principiile aceste? Eu sunt de acord cu voi. Și Sf. Pavel este de acord când zice: „Nu fac binele pe care-l voesc.” Scripturile sunt de acord și mărturisesc: „Nime nu este drept, nu, nici unul. Toți au păcătuit și au lipsă de mărirea lui Dumnezeu.”

Ce să facem? Să zicem că deoarece nu suntem în stare de a trăi după părerile noastre și poruncile dreptății, nu vom încerca de loc, ci vom părăsi cu desăvârșire aceste principii? Doamne ferește. Noi suntem destul de slabi și nedesăvârșiți. A nu recunoaște cele mai bune idealuri de dreptate ar însemna să lăsăm libere frânele și să permitem apucăturilor josnice ale firilor noastre stricate să treacă repede dela rău la mai rău, de a ne abate din ce în ce mai departe dela Dumnezeu și dela normele caracterului bineplăcut Lui.

Care ar fi folosul?

Presupunem că noi făcând zilnic tot posibilul de a ajunge la cele mai înalte concepții despre idealurile și principiile date de Dumnezeu, oare Dumnezeu le-ar primi și ne-ar socoti vrednici de favoarea sa și de viața veșnică? Desigur nu. Legea lui Dumnezeu este desăvârșită. Dreptatea este dreptate. Nu cel ce ascultă legea, nu cel ce arată bunăvoință, va primi răsplată, ci cel ce face, cel ce se supune. Prin urmare, aice întimpinăm greutăți. Noi găsim bună Legea lui Dumnezeu din tot sufletul nostru, din toată inima noastră, și dorim ai fi Lui ascultători, dar aflăm că multe lucruri pe cari am dori să le facem nu le îndeplinim; și că multe lucruri pe cari n'am dori să le facem, nu le putem înconjura. „Nu putem face ceea

ce dorim.” Noi găsim bune frumoasele porunci ale Legii lui Dumnezeu. Noi desaprobatăm defectele noastre fizice. Ca și Sf. Pavel, noi strigăm: „Ticălos om ce sunt eu! Cine mă v'a scăpa de acest corp muritor?” Acest corp, ce este nedesăvârșit, din cauza păcatului și slăbiciunii moștenite. Cu mîntea noastră noi servim Legea lui Dumnezeu și o găsim bună; dar n'o putem îndeplini cu trupul nostru. Care este speranța noastră? Cum să fim mântuiți? Putem noi influența pe Dumnezeu să-și, schimbe porunca sa dreaptă din textul nostru, așa ca să spune: „Ce cere Dumnezeu dela mine decât să voești a fi cu dreptate și să faci ceva nedesăvârșit?” Nu putem spera într'o astfel de schimbare a Legii lui Dumnezeu. Prin urmare, nu putem avea nici o speranță în bunăvoința lui Dumnezeu și viața veșnică pe această cale. — Romani 7:17-24.

Darul lui Dumnezeu este viața veșnică

În vremile noastre de nesiguranță, auzim vestea lui Dumnezeu, „vorbindu-ne pace prin Isus Christos Domnul nostru.” Vestea despre pace este că ceeace nu putem face pentru noi în modul de a ne ridica la favoarea divină, Dumnezeu a grijit să fie făcut pentru noi prin Domnul nostru Isus Christos. Faptul că noi nu ținem Legea arată că noi nu suntem vrednici de viața veșnică, ci demni de răsplata păcatului — nu a chinului veșnic, care e o închipuire greșită și menită să descrediteze pe Dumnezeu, ci moartea. Dumnezeu în bunătața lui a hotărât să ne deie viața veșnică în dar, pentru că noi acuma n'o merităm prin poruncile ei legale. Așa citim noi: „Răsplata păcatului este moartea, iar darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Christos, Domnul nostru.” (Romani 6:23) Ceea ce nu putem dobândi în mod legal, în urma cerințelor dumnezecești, Dumnezeu ne dă în dar. Însă darul este condițional, dupăcum se zice în cuvintele — „prin Isus Christos, Domnul nostru.” Numai aceia care cred și recunosc în Isus Christos „Calea, Adevărul și Viața” pot dobândi dela Dumnezeu darul vieții de veci. Deaceea se va observa că este o mare greșală de a presupune că păgânii din lăuntru sau din afară pot dobândi viața de veci, darul lui Dumnezeu, dacă nu vor crede în Christos. Toate Scripturile mărturisesc această, și afirmă nu numai că nu ne putem mântui prin aceea că vom asculta de poruncile legii lui Dumnezeu, ci și că „printre oameni nu este dat alt nume sub ceruri, prin care noi trebuie (putem) să fim mântuiți” — prin credința în numele său — prin credința în sângele său. — Fapte 4:12.

Dar cum se face aceasta cu dreptate? și de ce restrânge Dumnezeu astfel darul vieții

de veci? Legea lui Dumnezeu îl reprezintă pe dânsul însuși și nu poate fi schimbată. El nu poate cere mai puțin decât desăvârșirea. A nu face aceasta, ar fi să umple Universul pentru vecii vecilor cu ființe stricate și nedesăvârșite. Dumnezeu are un plan mai mare decât acesta, și mărturisește: „Precum cerurile sunt mai înalte decât pământul, așa și căile mele sunt mai presus decât căile voastre.” (Isaia 55:9) El zice că scopul său final este să nu fie nici o ființă nedesăvârșită în întreg Universul său. Toți aceia a căror inimă va fi credincioasă Lui, vor fi făcuți desăvârșiți, iar toți ceilalți vor fi distruși prin a doua moarte. În urmă, în felul acesta, se va pleca tot genunchiul și toată limba va mărturisi spre mărirea lui Dumnezeu. Atunci toate ființele cari sunt în cer și pe pământ și acele cari au fost sub pământ vor fi auzite zicând: Laudă, cinste, glorie și putere i se cuvin aceluia care șade pe tron, și Mielului, în vecii vecilor. — Apocalipsul 5:12.

Voi cu preț ați fost răscumparați

Poate că Dumnezeu ar fi găsit o altă cale de a păși contra păcatului și a celor păcătoși, pe care dacă proceda, n'ar fi fost nevoie de moartea lui Isus ca preț de Mântuire, preț de cumpărare, preț de răscumparație pentru cei păcătoși. Dar faptul că această metodă a fost adoptată de Marele Creator, ne asigură, că nici o altă metodă n'ar fi fost atât de înțeleaptă, atât de dreaptă, atât de binefăcătoare. Nici o altă metodă n'ar fi dovedit așa de bine înțelepciunea, Dreptatea, Iubirea și Puterea lui Dumnezeu. Deci, în puține cuvinte, orânduirea lui Dumnezeu este ca toate fapăturile sale omenești vor avea ocazie să reîntre pe deplin în armonie cu Dânsul, presupunând că ei vor să facă aceasta, presupunând că inimile lor, voința lor, corespund întocmai literei și spiritului legii Sale — cerințelor exprimate în pasagiul de mai sus. Dumnezeu a grijit ca Isus să îndeplinească Dreptatea divină pentru tot neamul omenească osândit și care dorește să redobândească favoarea Lui.

Noi suntem de acord cu toate credințele ortodoxe ale Creștinismului, că numai căirea de păcate și încercarea de a le elimina din gândurile, cuvintele și faptele noastre, alături de credința în jertfa Mântuitorului și o consacrare deplină a vieții de a face voia Tatălui — nimic mai puțin decât aceste nu vor aduce mântuirea pe care Dumnezeu o oferă acuma omenirii. Acestora, Apostolul le tălmăcește poruncile în deplinirea Legii lui Dumnezeu, când zice: „Pentru ca hotărârea legii să fie împlinită în noi, care nu

umblăm potrivit cărnii, ci potrivit spiritului.” (Romani 8:4) Din momentul ce ne-am consacrat și am fost concepuți de spiritul sfânt, Dumnezeu se poartă cu poporul său ca și cu niște fii. El îi crește în școala lui Christos, îi disciplinează, pedepsește, îi îndreaptă, punând la probă sinceritatea votului lor de consacrare și credința lor. Acelora cari se dovedesc credincioși, li se promite marea răsplată — glorie, cinste, nemurire, moștenire împreună cu Domnul Isus Christos în împărăția Sa milenială și opera sa de fericire a tuturor neamurilor pe pământ. — Galateni 3:29; Apocalipsul 3:21.

Punctele în cari noi nu ne înțelegem

Toate „credințele ortodoxe” privesc faptul și sunt în nedumirire: „ce se va face cu cei nesfinți — cu acei cari nu se recomandă lui Dumnezeu, și cari nu se renasc din nou prin Spiritul sfânt.” Credințele noastre din vremurile întunecoase au produs greșit învățăturile Bibliei în ce privește pe aceștia, și ne-au spus că ei toți vor fi predați purgatorului pentru sute sau mii de ani, sau iadului spre chinuire veșnică. Cuvântul lui Dumnezeu nu învață aceasta ci tocmai contrarul, dupăcum am arătat mai sus. Scripturile nu mărturisesc: „Prin tine și seminția ta vor fi osândite toate neamurile de pe pământ”, ci tocmai contrarul dela aceasta — că „ele toate vor fi binecuvântate.” Se vor deschide toți ochii acoperiți de păcat. Se vor desfunda toate urechile surde de neștiință. În timpul miei de ani de binecuvântare a Impărăției lui Christos, ridicarea și reînvierea lumii se va produce din ce în ce mai mult, în vreme ce cunoștința gloriei lui Dumnezeu va umplea întreg pământul. Ingerii de pe Câmpiile Vifleemului n'au spus păstorilor: „Infricoșați-vă mult, pentru că iată, noi v'aducem vești rele despre marea nenorocire care va cădea asupra tuturor oamenilor.” Vestea lor cuprindea tocmai contrarul: „Nu vă temeți; căci iată, vă binevestesc bucurie mare, care va fi pentru tot poporul.” (Luca 2:10) Dumnezeu care și-a luat timp de mai multe veacuri cu Israilul natural, și care a devotat un timp de 18 veacuri pentru chemarea bisericii Sale, și pregătirea ei pentru Impărăția Cerească, are și un timp hotărât pentru a face cunoscut bogățiile grației sale restului de oameni nealeși. Iar cei aleși acum biserica Vârstei Evanghelice, și Profeții Veacului înainte de Christos, vor fi canalele grației și îndurării divine, care, în decursul împărăției lui Christos de o mie de ani, va curge ca un râu de mântuire, la care va fi invitată toată omenirea să beie în mod grațuit.